

ดาวทิ้งฟ้ามาอยู่ในอุ้งกาย
 ช้อนเรียงรายกลายเป็นหนทางขาว
 อริยะผุดผ่านเส้นทางดาว
 ตั้งแต่เช้ายันค่ำจำขึ้นใจ

๓๖๖ ตะวันธรรม

ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

วันอาทิตย์ที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

(เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจเจริญสมาธิภาวนากันนะ.....)

...ตอนดับ คือ ตอนตาย จะมาเริ่มต้นตายตรงฐานที่ ๗
เมื่อถึงคราวหมดอายุขัยหรือหมดบุญ ซึ่งมีหลักวิชชาอยู่ว่า

ถ้าจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สுகติเป็นที่ไป

ถ้าจิตเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ทุกติเป็นที่ไป

นี่คือหลักวิชาความรู้ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบมา

เมื่อเราทุกคนต้องตาย เราจึงจำเป็นต้องศึกษาเอาไว้ เพราะเราตายแล้วไม่ได้สูญหายไปแค่ที่เราเห็นภาพที่เซ็งตะกอง หรือในสุสาน ในป่าช้าที่เขาประชุมเพลิงกัน ไม่ใช่แค่นั้น แต่ยังมีชีวิตหลังความตายอีก ซึ่งจะเริ่มต้นตรงฐานที่ ๗

ถ้าตายไม่เป็นอันตราย เพราะเมื่อชีวิตไปอยู่ปรโลก สุขทุกข์ในปรโลกนั้นยาวนานเหลือเกิน มากกว่าชีวิตตอนที่ เป็นมนุษย์ ถ้าสุขก็สุขนาน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านปี เป็น หลาย ๆ ล้านปี และถ้าทุกข์ก็ทุกข์นานในทำนองเดียวกัน แต่ ทุกข์จะนานกว่าความสุข อย่างเช่น อายุขัยของสวรรค์ชั้นที่ ๑ เท่ากับแค่ ๑ วัน ๑ คืนของนรกขุมที่ ๑ นี่มันเป็นอย่างนี้ เรา จึงจำเป็นต้องศึกษาเอาไว้ แล้วก็ต้องจำ แล้วก็ต้องทำให้ได้

ที่นี้ความใสกับหมอง มันอยู่ที่ใจของเรา กับการกระทำ ที่เราทำผ่านมามาก่อนยังแข็งแรงอยู่ ถ้าทำบุญใจก็ใส ทำบาปใจ ก็หมอง

บุญที่เกิดจากการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นต้น จะเป็นเหตุให้ใจใส เวลาใจใส ถ้าใสเต็มส่วนเต็มที่จะเห็นเป็น ดวงใส ๆ ปรากฏเกิดขึ้นในกลางกายของเรา ใสเหมือนเพชร เหมือนน้ำ เหมือนกระจก หรือยิ่งกว่านั้น มันใสเกินใส ถ้าเห็น อย่างนี้มันใจได้ว่าปิดประตูบาปไปสวรรค์ได้อย่างแน่นอน

หรือใสในอีกระดับหนึ่งคือ รู้ลึกปลื้มในกุศลธรรมความดี

ที่เราทำผ่านมา ก็จะมีภาพการทำความดีมาปรากฏให้เห็นตรงนี้ ซึ่งจะนำความปิติและภาคภูมิใจมาให้

คำว่า “ตรงนี้” ไม่ใช่ว่ามีพื้นที่แคบ ๆ แค่งายในบริเวณห้องนะ คือเห็น ณ ตรงนี้ แต่เวลาเห็น เราจะเห็นเป็นเรื่องเป็นราว มันกว้างเหมือนชีวิตจริงที่ปรากฏเกิดขึ้นอย่างนั้น เขาเรียกว่า **“กรรมนิมิต”** และหลังจากนั้นก็จะเป็น **“คติ”** คือ หนทางที่จะไป

พอเห็นภาพของการกระทำก็จะเห็นหนทางที่จะไป แล้วเวลาไปก็จะเริ่มจากฐานที่ ๗ ไปฐานที่ ๖ (กลางท้อง) ไปฐานที่ ๕ (ปากช่องคอเหนือลูกกระเดือก) ฐานที่ ๔ (เพดานปากที่อาหารล่ำลัก) ฐานที่ ๓ (กลางกั๊กศีรษะระดับเดียวกับหัวตา) ฐานที่ ๒ (ที่หัวตา หึงซ้าย ชายขวา) ฐานที่ ๑ (ปากช่องจมูก หึงซ้าย ชายขวา) แล้วก็ออกไปเกิดกันใหม่ ไปเกิดเป็นอะไรนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่จะเริ่มต้นตรงนี้แหละ

เพราะฉะนั้น ความใสสำคัญนะ ต้องทำให้มีให้เพิ่มขึ้นมา

หรืออยากจะไปนิพพาน ก็ต้องเริ่มต้นตรงนี้ ต่างแต่ว่าต้องเดินเข้าไปสู่ภายในเรื่อย ๆ ใจของเราที่แวบไปแวบมาจะต้องมาหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งแต่เดิมเราไม่เห็นอะไรเลย พอนิ่งถูกส่วน มันจะโล่ง ว่าง โปร่ง เบา สบาย ตัวจะขยายออกไป แล้วใจก็จะตกศูนย์ลงไป มีดวงใส ๆ ลอยขึ้นมาอยู่กลาง

ท้อง เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ดวงจะกลม ๆ เหมือนดวง
แก้วที่เจียรระโนแล้ว

อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ
อย่างกลางขนาดพระจันทร์วันเพ็ญ
อย่างใหญ่ขนาดพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน หรือใหญ่กว่านั้น
ตามกำลังบารมี

หรือโตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ กลมใสบริสุทธิ์ปรากฏ
เกิดขึ้นในกลางกาย แล้วใจก็จะอยู่ตรงนั้น หยุดนิ่งเป็นอัปนา
สมาธิ ไม่เขยื้อน ไม่ไปไหนเลย คือ มันแนบแน่น นิ่งแน่น แล้ว
ดวงจะขยายออกไป มีดวงใหม่เกิดขึ้นที่ละดวง ทีละดวง มี ๖
ดวง กลมเหมือนกัน แต่ว่าใสบริสุทธิ์ต่างกัน

ดวงแรกพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ เรียกว่า **ดวงธัมมา**
นุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือดวงปฐมมรรค และดวงที่ซ้อนกันอยู่
ภายในถัดไป คือดวงก่อนจะขยายแล้วจุดกึ่งกลางของดวงนั้น
จะขยายมาเป็นดวงถัดไป ท่านเรียกว่า **ดวงศีล**

ในกลางดวงศีลมี **ดวงสมาธิ**

ในกลางดวงสมาธิมี **ดวงปัญญา**

ในกลางดวงปัญญามี **ดวงวิมุตติ**

ในกลางดวงวิมุตติมี **ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ** จะผุดจาก
กลางดวงนั้นแหละ จุดเล็ก ๆ กลางดวงขยายมาเป็นดวง

ในกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ดวงที่ ๖ จุดตรงกลางแทนที่จะขยายเป็นดวงกลับเป็น **กายมนุษย์ละเอียด** ปรากฏเกิดขึ้นหน้าตาเหมือนตัวเราเลย ท่านหญิงก็เหมือนท่านหญิง ท่านชายก็เหมือนท่านชาย นั่งขัดสมาธิเจริญสมาธิภาวนา กายตรงไม่นั่งหลังอ สง่างามกว่ากายหยาบ แล้วก็ดูสติเสกว่า

เบื้องต้นก็จะเป็นกายเล็ก ๆ ต่อไปก็ขยายเต็มส่วนก็เหมือนตัวเราอย่างนั้นแหละ แต่สติเสกว่า กายนี้เรียกว่า กายมนุษย์ละเอียด ที่เรียกกายมนุษย์ละเอียดก็เพราะเหมือนกายมนุษย์หยาบ แต่ว่าละเอียดเหมือนเราสองกระຈก กายในกระຈกจะละเอียดกว่ากายที่ยืนหน้ากระຈก

อีกนัยหนึ่ง เขาเรียกว่า กายฝัน หรือกายไปเกิดมาเกิด เวลาเรานอนหลับ กายนี้ออกไปทำหน้าที่ฝัน ฝันเรื่องราวอะไรต่าง ๆ เยอะแยะ ฝันบางทีก็เข้าเรื่อง บางทีก็ไม่เข้าเรื่อง บางทีก็จำได้ บางทีก็จำไม่ได้ บางทีก็เป็นเรื่องกุศล บางทีก็เป็นอกุศล บางทีเป็นกลาง ๆ ซึ่งก็จะมีโปรแกรมเมอร์ดีไซน์ความฝัน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าศึกษาไปอีก ถ้ามีเวลานะ

กายละเอียดนี้แหละ จะออกไปทำหน้าที่ฝัน จริงบ้าง ไม่จริงบ้าง พอตื่นขึ้นมาก็มาอยู่ตรงนี้ แต่ถ้ากายหยาบทำสมาธิ มันก็จะเนื่องไปถึงกายฝัน กายฝันก็จะทำสมาธิ เพราะฉะนั้นหลับแล้วก็จะไม่ค่อยฝัน จะอยู่ตรงนี้ตลอด แต่ถ้าหากว่าคนที่ไม่ได้ฝึกสมาธิจนติดเข้าไปข้างในก็จะฝันไปเรื่อยเปื่อย

แล้วถัดจากกายนี้ไปก็จะเห็นในทำนองเดียวกัน ใน
กลางกายของกายมนุษย์ละเอียด เมื่อกายขยายออกไป ก็จะเข้า
ถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง มี ๖ ดวง ในทำนองเดียวกัน ผุดซ้อน ๆ
กันขึ้นมาในกลางนั้น จะเป็นทำนองอย่างนี้เรื่อยไป ก็จะไปถึง
กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กระทั่งถึงกายธรรม

ดวงธรรม ๖ ดวง จะเป็นเครื่องกลั่นใจเราให้ใส และเป็น
สิ่งที่เชื่อมโยงให้ไปถึงแต่ละกาย กายที่สำคัญ คือ กายธรรม

พุทธรัตนะ

กายธรรมนั้นคือ พุทธรัตนะ

รัตนะ แปลว่า แก้ว, หินที่มีค่าที่ใสบริสุทธิ์เหมือนเพชร
เหมือนพลอยอย่างนั้น แต่ยิ่งกว่านั้น

พุทธะ แปลว่า ผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์
และสรรพสิ่งทั้งหลาย

พุทธรัตนะ จึงแปลว่า กายของผู้รู้ ที่ใสเป็นแก้ว เป็นเพชร
หรือยิ่งกว่านั้น

พุทธรัตนะ กายนี้สำคัญมาก เพราะเป็นกายที่เห็นทั้ง
สิ่งที่อยู่ในภพ ๓ และสิ่งที่ออกไปนอกภพ ๓ ด้วยธรรมจักร
และด้วยญาณทัสสนะ เห็นได้ด้วยธรรมจักร รู้แจ้งด้วยญาณ
ทัสสนะ

ธรรมจักขุที่เห็นนั้น เห็นได้วิเศษ แจ่มแจ้ง และแตกต่างจาก
การเห็นด้วยตาของมนุษย์ ของเทวดา ของพรหม ของอรูปพรหม

การเห็นได้วิเศษ ได้แจ่มแจ้งและแตกต่างจากกายดัง
กล่าวนั้นแหละ เรียกว่า **วิปัสสนา** เพราะฉะนั้นการเห็นอย่าง
วิเศษ อย่างแจ่มแจ้ง และต่างต่างนั้น เขาจะใช้ต่อเมื่อเข้าถึง
พระธรรมกาย ถ้าไม่ถึงพระธรรมกาย ถ้าใช้คำนี้ก็แค่ขอยืมใช้
แต่ว่ายังไม่ได้ใช้จริง เพราะว่ายังไม่ได้เข้าถึงคุณสมบัติดังกล่าว
เลย ซึ่งมีอยู่ในพระธรรมกาย

พระธรรมกายนี้แหละ คือ สรรณะ ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง
ของเรา มีอานุภาพมาก ไม่มีประมาณ กายกึ่งดวงามเพราะ
ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ พร้อม
ด้วยอนุพยัญชนะ อย่างน้อยก็ ๘๐ ประการ และมีพระคุณ
มากมาย จนกระทั่งท่านผู้รู้ทั้งหลายไม่อาจพรรณนาคุณได้หมด
แม้มีเป็นล้านปาก พรรณนาโดยไม่ซ้ำกันเลย พูดไม่ขาดปาก
ไม่หยุดเลยเป็นกัปปี ก็ยังไม่หมดสิ้นคุณของพระธรรมกาย

พระธรรมกายนี้ (กายพุทธรัตนะ) จึงเป็นกายที่สำคัญที่สุด

ธรรมรัตนะ

ในกลางกายพุทธรัตนะจะมี **ธรรมรัตนะ** มีหน้าที่ทรง
รักษากายพุทธรัตนะเอาไว้ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรู้ เป็น

คลังแห่งความรู้ที่แท้จริง เป็นความรู้ที่จะทำให้เราพ้นจากทุกข์
ทั้งปวง อยู่ภายในกายนี้

สังฆรัตนะ

ในกลางธรรมรัตนะจะมี **สังฆรัตนะ** มีหน้าที่ทรงจำรักษา
ความรู้ในไว้อีกทีหนึ่ง คือมีแหล่งของความรู้คือ ธรรมรัตนะ และ
ก็มีผู้รักษาความรู้ คือสังฆรัตนะ จะซ้อนอยู่ในกลางธรรมรัตนะ

ทั้งสามอย่างนี้ (พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ) ต้อง
ไปพร้อม ๆ กัน เหมือนเพชรที่มีสี มีแวว มีความใสรวมอยู่ใน
เพชรเม็ดเดียวกัน พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ก็รวม
อยู่ในคำว่า สรรณะที่พึ่งที่ระลึก อย่างเดียว นี่คือสิ่งที่อยู่ในตัว
ของเรา ที่เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ ให้ไปรู้จักท่านว่า นี่คือที่พึ่งที่
ระลึกที่แท้จริงนะ สิ่งอื่นไม่ใช่

เข้าถึงแล้วจะอบอุ่นใจ ปลอดภัย มีความสุขที่แท้จริง ที่ไม่มี
ขอบเขต มีความรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในข้อสงสัยทั้งหลาย
คือจะไปทำลายความสงสัยทั้งหลายที่มีอยู่ในใจให้หมดสิ้นไป
ความไม่รู้อันใดที่บังเกิดขึ้นในจิตใจจะหมดไป จะแปรเปลี่ยนมา
เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว คือ รู้แล้ว เห็นแล้ว ตื่นแล้วจาก
โลกมายา จากความหลับใหลเพราะกิเลสอาสวะ

คนหลับนี้มันไม่รู้เรื่องราว ควบคุมตัวเองไม่ได้ ไม่เป็น

อิสระ แต่ถ้านั่นตัวตื่นตาตื่นใจแล้วมันเป็นอิสระ เพราะฉะนั้น ใจก็จะเบิกบาน คือมีอาการขยายออกไป ไม่คับแคบ เหมือน ดอกบัวที่เบ่งบานยามต้องแสงอาทิตย์อุทัยอย่างนั้น แต่ดอกบัว บานยังมีขอบเขตจำกัด แต่ความเบิกบานของใจนี้มันไร้ขอบเขต

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว รวมประชุมอยู่ใน พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ สามอย่างนี้เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง มี อยู่ในตัวของเราและของมวลมนุษยชาติ โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์

พูดง่าย ๆ ว่า ที่ไหนมีมนุษย์ ที่นั่นมี พุทธรัตนะ ธรรม รัตนะ สังขรัตนะ แต่ว่าเขาจะรู้หรือไม่รู้เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น มีมนุษย์ที่ไหนก็มีที่นั่น แต่ถ้าหากยังเข้าไม่ถึง มีก็เหมือนไม่มี เหมือนน้ำที่อยู่ใต้ดิน ถ้าเจาะไปไม่ถึงก็เอาน้ำมาใช้ไม่ได้ รัตนะ ทั้งสามแม้อยู่ในตัวเรา ถ้าเราไม่ทำความเพียรให้ถูกหลักวิชชา ก็เข้าถึงไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องมีความเพียรแล้วก็เข้าถึงให้ได้

ถ้าเข้าถึงได้แล้วเราก็มีหลักของชีวิต จับหลักของชีวิตได้แล้ว จะมีความสุขในทุกหนทุกแห่ง เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เห็นชัดใสแจ่มตลอดเวลา จะหลับตาสัมตาก็ยังเห็นชัดใสแจ่ม ถ้า ได้อย่างนี้แล้วจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ในโลก ตั้งแต่เกาะกลางทะเล ไล่เรื่อยมาถึงชายทะเล ชายหาด ทุ่งราบ เขิงเขา เนินเขา ภูเขา

ยออดอย แม้ออกไปอยู่นอกโลก ไปที่ไหนก็มีความสุข เพราะ
ว่าเข้าไปถึงแหล่งแห่งความสุข ความบริสุทธิ์ ความรู้แจ้งภายใน
และเป็นแหล่งกำเนิดสิ่งที่ถูกต้องดีงาม

ถ้าเข้าถึงพระรัตนตรัยได้ อยู่ตรงไหนก็ได้
มีความสุขทุกหนทุกแห่ง ถ้ายังเข้าไม่ถึงอยู่ตรง
ไหนก็ไม่ค่อยได้ มันอยู่แบบซังกะตาย จะเป็น
พระ เป็นเณร เป็นเณร เป็นชี อุบาสก อุบาสิกา
ฆราวาส ไม่ว่าชาติไหน ภาษาไหน อยู่ตรงไหน
ก็ลำเค็ญ มีชีวิตแบบหน้าขึ้นอกตรม ต้องหาเรื่อง
เพลिन ๆ อยู่กันไปวัน ๆ หนึ่ง เพื่อให้หมดเวลา
ของชีวิต และจากโลกนี้ไปอย่างเฉาชีวิต อย่าง
ไม่รู้ อย่างมีดมนอนธการ

ดังนั้น พระรัตนตรัยจึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องให้ความสำคัญ
เป็นอันดับหนึ่ง การทำมาหากินแม้มีความจำเป็นเพื่อดำรง
ชีพก็ตาม แต่เรามีชีวิตอยู่ก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ซึ่ง
พระนิพพานจะแจ้งได้ก็ต้องแจ้งด้วยรัตนะทั้งสาม

ถ้าไม่มีพระรัตนตรัยมันแจ้งไม่ได้ จะเอากล่องส่องทาง
ไกลไปดูนิพพาน มันดูไม่ได้ ยวดยานพาหนะอันใดก็ไปไม่ถึง

เพราะว่าเป็นของละเอียด ของลึกซึ้ง จะเข้าถึงได้ก็ต้องสิ่งที่ละเอียดพอ ๆ กัน ซึ่งมีเพียงประการเดียวคือพระรัตนตรัยในตัว

พุทธรัตนะนั้นแหละเป็นหลัก ที่ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ พร้อมด้วยอนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ เป็นอย่างน้อย เกตุดอกบัวตูมเหมือนดอกบัวสัตตบงกช ที่ไม่ใหญ่ไม่เล็ก ตั้งอยู่บนจอมกระหม่อม ที่เราเข้าใจผิดว่าเป็นมวยผม แต่จริง ๆ แล้วเป็นลักษณะพิเศษของท่าน เฉพาะผู้มีบุญเต็มเปี่ยมแล้ว ตั้งอยู่บนจอมกระหม่อมบนพระเศียรที่มีเส้นพระศก หรือเส้นผมขดเวียนเป็นทักษิณาวรรตหมุนขวาตามเข็มนาฬิกา เรียงรายอย่างเป็นระเบียบ นี่คือกายธรรม แต่ลักษณะมหาบุรุษจะไม่มีเกตุดอกบัวตูม แต่ถ้าพระธรรมกายก็เพิ่มดอกบัวตูมอยู่บนพระเศียร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการตรัสรู้ธรรม เป็นกายของผู้รู้จะแตกต่างกันออกไป กายนี้อยู่ในกลางตัวกลางท้องของเรา จะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงให้ได้ จึงจะเอาตัวรอดได้

เมื่อเราจำเป็นจะต้องดำรงชีพ เราก็ต้องทำมาหากิน แต่เรามีชีวิตอยู่เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ดังนั้นเศรษฐกิจกับจิตใจก็ต้องไปด้วยกัน จะเอาอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ มันเกื้อกูลกัน ฟังพาอาศัยซึ่งกันและกัน เหมือนคนกับเงาอย่างนั้น ต้องไปด้วยกัน

เมื่อเราเข้าถึงได้แล้วก็แน่ใจได้ว่า เราจะมีความสุขทั้งใน

ปัจจุบัน ทั้งในโลกที่เราละโลกไปแล้ว จะไปเลือกอยู่ภพภูมิไหนก็ได้ เพราะเรามีพระธรรมกายปรากฏชัดใสแจ่มอยู่ในกลางกาย เลือกเอาเลยจะไปสวรรค์ชั้นไหนได้ทั้งนั้น

เหมือนท่านธัมมิกะอุบาสก เมื่อท่านเป็นพระอริยบุคคล มีพระรัตนตรัยปรากฏชัดใสแจ่มเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระรัตนตรัย ชาวสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น ยังต้องมาอัญเชิญ อยากได้ท่านไปเป็นสหาย ไปเป็นพวกเป็นพ้อง เพราะหากบุคคลที่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวไปอยู่สวรรค์ชั้นไหน ชั้นนั้นได้ชื่อว่าเป็นมงคล มีสิ่งอันประเสริฐ ที่เลิศ บังเกิดขึ้นแล้ว จึงมาอัญเชิญให้ท่านเลือกเอาว่า จะไปอยู่ในภพภูมิไหน เลือกเกิดได้

เมื่อเรามีพระรัตนตรัยในตัว มีอานุภาพมาก จะไปเกิดในภพภูมิไหนก็ได้ ในระหว่างที่พักกลางทางก่อนไปพระนิพพาน แต่สำหรับพวกเรานั้นเรามุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เพราะฉะนั้นที่ของเราจะพักกลางทางคือสวรรค์ชั้นดุสิต ที่เราเรียกกันว่า ดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ เขตบรมโพธิสัตว์

เราต้องให้ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยกันเสียก่อน ส่วนจะไปที่ไหนก็ไปเถอะ ให้มีหลักของชีวิตอย่างนี้แล้วมันจะไม่เป่ เพราะ

ว่าเมื่อเราไปอยู่ที่ไหน เราจะต้องไปเจอสิ่งแวดล้อมใหม่ มีคน
สัตว์ สิ่งของใหม่ ๆ สังคมใหม่ ถ้าหากไม่มีหลักของชีวิต เดียว
เราก็จะไปยึดหลักว่า เข้าเมืองตาหลิ่วก็หลิ่วตาตาม คือเขาหลิ่ว
เราก็หลิ่วไปกับเขาด้วย คือเขาพิการ เราก็พิการตาม หรือเข้า
เมืองตาบอดก็ต้องควักลูกนัยน์ตาทิ้งตาม อะไรอย่างนั้น ซึ่ง
มันไม่ถูก ถ้าเข้าเมืองตาหลิ่ว เราต้องตาดี แล้วก็ควรชวนคนที่
เขาหลิ่วตานะ ให้ดีตามเราด้วย

ทีนี้จะเป็นอย่างนั้นได้ เราก็ต้องมีหลักของชีวิต คือต้องมี
พระรัตนตรัยปรากฏอยู่ภายในตัวของเรา จะไปทำมาหากินต่าง
แดนก็ดี จะไปเรียนหนังสือก็ดี ก็จะต้องมีพระรัตนตรัยภายใน
เป็นหลักก่อน ให้เข้าถึงกันเสียก่อน ให้เห็นพระชัดใสแจ่มอยู่
ภายใน ถ้าเห็นอย่างนี้แล้ว ไปเถอะ ทุกหนทุกแห่ง จะอยู่ในน้ำ
บนบก ในอากาศ ไปได้ทั้งนั้น

อยู่อย่างผู้มีหลัก ถ้าอายุมากขึ้น เขาก็เรียกว่า ผู้หลักผู้ใหญ่
มีทั้งหลักด้วยและเป็นผู้ใหญ่ตามกาลเวลาด้วย เป็นทั้งผู้หลัก
ผู้ใหญ่ เป็นที่พึ่งกับตัวเองได้ และเป็นที่พึ่งกับผู้ที่ใกล้ชิดได้
ต่อเราและโลกได้

เราจะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงพระรัตนตรัยให้ได้ ซึ่งวิธีเข้าถึงพระรัตนตรัยก็มีเพียงประการเดียวคือ ใจหยุดนิ่งเฉย ๆ ให้นิ่งอย่างเดียว ไม่ต้องทำอะไร ที่นอกเหนือจากนี้ อย่าให้มีความคิดขึ้นมาในใจ ทำเหมือนหุ่นยนต์ที่ไม่มีมันสมอง ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น หยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ เดี่ยวใจก็จะค่อย ๆ ละเอียดลงไป ถึงระดับหนึ่งที่เราจะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัว ซึ่งเป็นของละเอียดเท่ากับความละเอียดของใจเรา หลักวิชามีเพียงแค่นี้ อย่าไปทำให้ผิดหลักวิชานะ มันจะช้า

ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ๆ โดยจะนึกเป็นภาพหรือไม่นึกเป็นภาพก็ได้ นิ่งเฉย ๆ จะประคองใจด้วยคำภาวนา สัมมา อะระหัง ไปด้วยก็ได้ หรือไม่อยากจะภาวนา อย่างนิ่งเฉย ๆ ก็ได้ หยุดนั้นแหละเป็นตัวสำเร็จ ให้ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ต้องหยุดให้ได้นะ

ผู้ที่หยุดได้ มนุษย์เทวดาเขากราบไหว้ เขาสรรเสริญผู้ที่
หยุดได้แล้ว

เข้านี้อากาศกำลังสดชื่น เหมาะสมต่อการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม ให้ลูกทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้ดี เข้านี้ให้ลูก
ทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเอง ๆ คน
ต่างคนต่างนั่งกันไปเงียบ ๆ นะ

พระเทพญาณมหามุนี

